

(NE) KONSTITUTIVAN-I NAROD-I BOSNE

Zanimljivo se podsjetimo da je temelj državnosti Bosne udario Kulin Ban (1180-1204) sa Poveljom (od 29. avgusta 1189. godine) upućenoj Dubrovčanima. Pomagao je paatrene. Ali, za objektivno objašnjenje naslovljene teme moramo se služiti i sa nizom, pomalo i zaboravljivih činjenica. U prilog te hipoteze prvo pomenimo Bana Stjepana II. Kotromanića (1322-1353), što je u povelji (od 15. 08. 1332. godine) zapisao i ovo: "Ako Bošnjaniin bude dužan i pobjegne - da mu nije vjere ni ruke gospodina bana" (Mak Dizdar, STARI BOSANSKI TEKSTOVI, Sarajevo, 85/1990). Govorio je, što je bitno, o poštenju svog naroda. Tu činjenicu uvažava sad i svijet.

Nasilno iseljavanje muslimana i (ne) legalni doseljenici

Sa prethodnom izrekom, naš ban je kazao da su Bošnjani jedini konstitutivni narod njegove države. S toga je samo njima upućuje citiran-u poruku! Ali, postoje i potomci (ne) legalnih doseljenika u Bosnu što se može vidjeti u tekstovima Evlija Čelebi, Ešref Kovačević, Grgur Jakšić, Šaban Hodžić, Divna Đurić - Zamalo, Sajme Šarić, Mustafa Begić itd. To su posebne priče. Ti doseljenici sami sebi daju status konstitutivnih građana Bosne. Pri tome se agresivno služe filozofijom da sto puta ponovljena laž predstavlja istinu. Lako ih je prepoznati. Nemaju doka za ZAVIČAJNO PRAVO, (Zagreb, 1894), niti pošten dokaz za nekretnine. Bez tog akta ne mogu da dobiju autohtone lične dokumente. Sa njima se samo mogu dobiti razni ustupci, recimo, o boravku i zapošljavanju itd.

Bitni, dodatni dokazi

U Raškoj, koja je prvi put spominje 1217. godine je živio nomadski narod. Oni su se tad širili prema svom jugu, a sa zapada im je Bosna bila granica. Sa sjevero-zapada Bosne je u to vrijeme postojalo više kneževina, vazala Ugarske. Taj je status u početnome vremensu svog razvoja, kratko imala i Bosna. Ali, na svu sreću je naprijed imenovani njen vladar posjedovao veliku političku sposobnost. Dokaz je činjenice da je uspio da teritorijalno poveća, ali i da samostalno kuje novac svoje države. Te činjenice su, naravno, iznimno bitne za veći stepen samostalnosti ondašnje Bosne.

U prilog početne hipoteze je važno podsjetiti i da su svi bosanski vladari bili katolici (dinastija Kotromanića), što ne znači da su se nacionalno predstavljali kao Hrvati, o čemu na osnovu arhiva Rima piše Dominik O. Mandić (Etnografska povijest Bosne i Hercegovine, Zagreb, 1957).

U spomenutom je vremenu snažno djelovala inkvizicija Vatikana. Ona je činila satanske delikte protiv bogumila. Jer, oni su XIII i XIV stoljeću bili većinsko stanovništvo Bosne. A kako bi izbjegli spomenute progone, često su se predstavljali kao krstjani. Međutim, stvarno su bili poklonici Bosanske crkve, piše Ćiro Truhelka u tekstu: Bosanska narodna (patarenska) crkva (Povijest BiH, Napredak, Sarajevo, 1942, 767). Zato što su osjećali sličnost između njihovih religija, masovno su prelazili na islam (T. Arnold, POVIJEST ISLSMA, El Kalem, Sarajevo, 1990, 235). Prethodni tekst je, dakle, materijalni dokaz da su Bošnjani bili jedini konstitutivni narod svoje države.

Udruženi zločinački poduhvat

U XVIII i XIX stoljeću su u zajednici, često na kamuflirani način djelovale velike sile i susjedne države Bosne. Da bi pravdali svije ratove protiv Bosne, pred kraj XIX stoljeća su održali i tzv. Berlinskog kongresa. Trajao je od 13. 06. do 13. 07. 1878. godine. Na samom je kraju potpisan i tzv. Berlinski ugovor. Imao je 64 člana. Na taj su akt stavili potpis čelni državnici: Velike Britanije, Austro-Ugarske, Francuske, Njemačke, Italije, Rusije i Turske.

Na ovom skupu, koji su se prepotentno nazivali kongresom, ni na kafi nije bilo Bošnjana, mada je tad prihvaćen i kontradiktorni član XXV rečenog ugovora. Taj tekst se geno/eko/kultur/lider/cidno odnosio i na Bosnu. Ali, nikad nije ni preveden na bosanski jezik, pa ni ratificira-n od svih potpisnika i vlasti Bosne (v. Hans Šneler, Državno-pravni položaj Bosne i Hercegovine, Štamparija KS, Beograd, 1893, 55-66). Ipak, on se i sad primjenjuje u praksi, pod novim imenom Bosne, samo sa srpskim previdom, a od nedavno i hrvatskim. Navedena "škrabotina" ima oko 90 riječi. Ali, praktičan je problem u činjenici što je oko 30 postu označenoga tekta, različito preveden. Ta opaska je vidljiva u nastavku, Prethodni navodi su dokaz, rečeno kaznenim zakonima, da je u slučaju Bosne od davnina postojao udruženi zločinački poduhvat.

Satrapске лажи

Srbi su 14. 08. 1878. godine, samo dan nakon potpisa dokumenta iz Berlina, u Kragujevcu, a ne Beogradu usvojili malo pismen "ZAKON KOJIM SE UZIMAJU NA ZNANJE ČLANCI BERLINSKOG UGOVORA TIČU SE SRBIJE (Član XXXIV-XLII)", vidljiv u nastavku teksta. Srbi su se obavezali da taj tekst, dobiven tajno, neće "predati javnosti dokle Velike Sile potpisnice ne ratifikuju Berlinski ugovor", Kako on nikad nije pravno prihvaćen, navodi već rečeni Hans Šneler, on službeno nije važeći.

Posebno treba podvući da u članu XXXVI navedenog teksta piše: "Srbija dobija zemljište..." Bosne, vjerovatno oko 30.000 km². I ovaj zlobni paradoks ne bi bio tako čudan da je citiran ugovor ratifikovan. Taj je akt, čiji se sadržaj može vidjeti u nastavku, objavljen je (u knjizi Jovana Ristića), i to tek 18 godina poslije njegova skrivenog usvajanja. O tome opšitno piše već citiran Hans Šneler.

Sav predhodni teksta potvrđuje da je kod nastanka Bosne postojao samo jedan konstitutivni narod za Bosnu. Međutim, kako smo već kazali, u ne ratificiranim članom 25. BU je lažno navedena dvočlana sintagma za naziv naše države. Stoga je i u Dejtonskom mirovnom sporazumu, čak u preambuli zapisano da našu državu čine "Bošnjaci, Hrvati i Srbi, kao konstitutivni narodi (u zajednici s ostalima), i građani Bosne i Hercegovine". Za ovaj, glagoljiv tekst leksikografe kažu da je malo pismen. Dokaz i prethodne hipoteze je činjenica da se njegova suština već preko 20 godina ne uspijeva da realizira u praksi. Stoga mnogi uglednici za Dejtonski mirovni sporazum (piše u Google-u) tvrde: "Sveto pismo ili luđačka košulja?" Aktuelni predvodnici velikih sila nisu s tim u suglasju, jer se, vjerovatno plaše da bi sa tzv. Dejtonom 2 izbile na površinu njihove slabosti.

A kako njihovi režimi vlasti u krizi, neizvjesna je i sudbina Dejtona!

Istina se boji samo skrivanja, govorili su Latini!

Чл. XXV. — провинције Босна и Херцеговина биће окупиране и администриване од Аустро-Угарске. Пошто аустро-угарска влада не жели да узме на себе администривање Савцаца Новог Павара, који се пружа између Србије и Црне Горе у југо-источноме правцу до ива Митровице, у њему ће и даље остати отоманска администрација. Међутим, да би се осигурало одржање новог политичког стања, као и слобода и безбедност саобраћајних путева, Аустро-Угарска задржава право, да у целоце томе бившем Босанском вилајету одржава гарнизоне и војничке као и трговачке путеве.

У овоме циљу владе аустро-угарска и турска задржавају право да се договоре о детаљима.

Srpska verzija prijevoda

Član XXV. Provincije Bosne i Hercegovine zaposjest će i njima upravljati Austro-Ugarska. Budući da vlada Austro-Ugarske ne želi preuzeti upravljanje u Novopazarskom sandžaku, koji se prostire između Srbije i Crne Gore u pravcu jugoistoka na drugoj strani Mitrovice, osmanska administracija će tamo i dalje obavljati svoje funkcije. Međutim, da bi se osiguralo održavanje novoga političkog stanja, kao i sloboda i sigurnost komunikacija, Austro-Ugarska zadržava pravo da u cijelom ovom dijelu nekadašnjeg vilajeta Bosne drži svoje garnizone i da koristi vojne i trgovačke puteve.

S tim ciljem, vlade Austro-Ugarske i Turske zadržavaju za sebe pravo da se dogovore o detaljima (Historijske čitanke, CDRSEE, Sarajevo, 2007, 40/2).

Чланци Берлинскога Уговора односни на Србију поверени су, у достоверној копији, Заступнику Србијном с примедбом, да се не предају јавности, докле Велике Силе потписнице не ратификују Уговор Берлински.

...
ЗАКОН КОЈИМ СЕ УЗИМАЈУ НА ЗНАЊЕ ЧЛАНЦИ БЕРЛИНСКОГ УГОВОРА ТИЧУ СЕ СРБИЈЕ

Члан I
Народна Скупштина узима на знање следеће чланке Уговора Берлинског од 1/13 Јула 1878. односне на Србију, који овако гласе:

ЧЛАНАК XXXIV
Високе уговарајуће стране признају Кнежевини Србији независност везујући је за услове, који су изложени у следећем чланку.

ЧЛАНАК XXXV
У Србији неће се моћи никоме разлика у вери и вероисповеди противставити као узрок да буде искључен, или да је неспособан за уживање грађанских и политичких права, да не буде примљен у јавне службе, звања и части, или да не врши разне занате и индустрије ма у ком месту то било.

Слобода и јавно вршење црквених обреда биће ујамчени свима српским грађанима, као и странцима, и никаква сметња неће се моћи чинити хијерархичком уређењу разних вероисповести, нити односима њиховим са црквеним старешинама својим.

ЧЛАНАК XXXVI

Србија добија земљиште које обележавају следеће границе:

Нова граница Србије иде садашњом пругом, коритом Дрине, од утока ове реке у Саву, остављајући Србији Мали Зворник и Сакар, па даље старом границом Србије све до Копаоника, од кога се одваја на врху Канилуга.

Одатле она иде најпре западном међом Нишког Санџака преко јужне стрмени Копаоника гребеном Марице и Мрдар-планине, који образује вододелицу између долине Ибра и Ситнице са једне, и Топлице са друге стране, остављајући Преполоц Турској.

Затим граница скреће на југ вододелицом између Брвенице и Медвеће, остављајући целу долину Медвеће Србији, иде даље гребеном Гољак-планине (која дели воде Криве реке с једне стране, а Пољанице, Ветернице и Мораве са друге стране) — све до врха Пољанице. За тим нова граница иде стрменом Карпинске планине до утока Којинске у Мораву, прелази Мораву, па се пење уз вододелицу између потока Којинског и потока што утиче у Мораву близу села Нерадовца, те се више Трговишта састаје с планином св. Илије. Од ове тачке иде гребеном Св. Илије до брега Кључа, па прелазећи преко тачака 1516 и 1547 и преко Бабине Горе свршује се код Црног Врха.

Од Црног Врха нова је граница Србије она иста која и Бугарске, т. ј. она иде вододелицом између Струме и Мораве, преко врхова Стрешера, Вилоглава и Мешид-Планине, састаје се преко Гачине, Црне Траве, Дарковске, Драјнице — Планине и Дешченског кладенца с вододелицом високе Сукове

ЧЛАНАК XXXVIII

На Кнежевину Србију прелазе уколико се ње тичу, обавезе, које је Висока Порта уговорила, како са Аустро-Угарском, тако и са дружином (компанијом) за експлоатацију железница у Европској Турској, односно довршетка, везе и експлоатације гвоздених пруга, које имају да подигну на земљишту, које је сада Кнежевина задобила.

Потребне конвенције за уређење ових питања, биће закључене одмах по потпису овог уговора, између Аустро-Угарске, Порте, Србије и Бугарске, уколико ова буде за то надлежна.

ЧЛАНАК XXXIX

Муслиман, који имају имања на земљишту Србији присаједињеном, а желели би да се настане изван Кнежевине, моћи ће своја непокретна добра у Србији да задрже, дајући их под закуп или другим на управљање.

Турско-српска комисија имаће задатак да у року од три године дана уреди све што се односи на начин отуђења, експлоатације или на употребу за рачун В. Порте, свију државних и закупских добара, као и питања односне на приватне интересе, који би ту могли бити умешани.

ЧЛАНАК XL

До закључења уговора између Србије и Турске, поступаће се с поданицима српским, који путују или станују у Отоманској Царевини, по општим начелима међународног права.

ЧЛАНАК XLI

Српска војска биће дужна у року од петнајест дана, рачунајући од дана кад се измењају ратификације овога уговора, да напусти сво земљиште, које није обухваћено у новим границама Кнежевине Србије.

Турска војска у истом року од петнајест дана, напустиће земљиште, које је уступљено Србији. Само што ће се турској војсци продужити рок са толико исто дана, како да напусти тврђаве и из њих извуче храну и материјал, тако и да попише сва оруђа и друге предмете, које не би могла одмах собом понети.

ЧЛАНАК XLII

Пошто Србија има да прими на себе један део турског државног дуга за ново земљиште, које јој се садашњим Трактатом уступа, Представници у Цариграду одредиће његову количину у сагласности с В. Портом, а на правичној основи.

Верно оригиналу,

Радовиц, с. р.

Члан II

Овај Народном Скупштином узети на знање део Берлинског Уговора од 1/13 јула ове 1878. године у колико се тиче Србије, обнародоваће се у своје време (ставивши пред чланке дотичне бројеве уговора) као закон, по коме ће поступати; а настаће се да се поједине одредбе као о консулској јурисдикцији, и тд. дружачије и сагласно с независношћу одреде.

У колико би за поједина закључења уговора потребовало даља законодавни или уставотворни поступак, и тај ће се имати у своје време испунити.

Члан III

Овај закон ступа у живот кад књаз прокламацијом својом независност Србије и њено земљиштво увећање обнародује.

Препоручујемо Нашем Министарском Савету да овај закон обнародује и о извршењу његовом се стара, властима пак заповедамо, да по њему поступају, а свима и свакоме да му се покуравају.

У Крагујевцу 1878.
14. Јула

М. М. Обреновић, с. р.

